

Sygnatura akt XII Ga 155/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy-Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Janiszewski /spr./

Sędziowie: SO Bożena Kachnowicz-Kokot , del. SR Joanna Magnuszewska

Protokolant: stażysta Robert Cisek

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w G.

przeciwko D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w

Gdańsku z dnia 29 maja 2012 roku sygnatura akt IV GC 104/12

I oddała apelację

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 (sześćset) złotych

tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygnatura akt XII Ga 155/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 maja 2012 r Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 3 lutego 2011 r. przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. IV GNc akt 5492/10 z powództwa (...) sp. z o.o. w G. przeciwko D. K. o zapłatę kwoty 8.141 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego.

W dniu 29 marca 2010 r. pozwany D. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Agencja Usługowo (...) zawarł z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę leasingową nr (...). Na mocy tej umowy powód przekazał pozwanemu do używania autobus S. 215 (...). Umowa została zawarta na czas określony od 29 marca 2010 r. do 30 kwietnia 2013 r. Ustalono, że pozwany zapłaci czynsz wstępny w kwocie 15.555 zł, wkład gwarancyjny w

kwocie 10.370 zł, prowizję w kwocie 3111 zł oraz 36 opłat leasingowych płatnych co miesiąc do 1 dnia każdego miesiąca w kwocie po 3.657,56 zł (brutto).

Pozwany oświadczył ponadto, że przeczytał i rozumie ogólne warunki umowy leasingu doręczone mu przy zawarciu umowy (zwane dalej OWU).

W § 1 OWU strony ustaliły, że finansujący nabędzie rzecz ruchomą, zakupioną według wyboru i wskazania korzystającego, od oznaczonego zbywcy i odda ją korzystającemu do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony w umowie leasingu, a korzystający zapewni finansującemu wynagrodzenie pieniężne, na które składać się będą opłaty leasingowe określone w umowie. Korzystający będzie zobowiązany zwrócić przedmiot leasingu w stanie nie pogorszonym w terminie 30 dni od daty wymagalności ostatniej raty leasingowej.

W § 7 OWU strony ustaliły, że finansujący jest zwolniony od odpowiedzialności za dokonany przez korzystającego wybór przedmiotu leasingu. W § 10 OWU korzystający zobowiązał się płacić raty leasingowe zgodnie z harmonogramem będącym załącznikiem do umowy, niezależnie od doręczenia korzystającemu faktur VAT. Zgodnie z § 12 OWU w przypadku opóźnienia w zapłacie jakichkolwiek płatności wynikających z umowy korzystający zobowiązany jest do zapłaty, bez dodatkowego wezwania odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy Kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z § 23b OWU finansujący mógł wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym jeśli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej opłaty leasingowej i po pisemnym wezwaniu nie zapłaci zaległości w terminie 7 dni. Zgodnie z § 25 umowy w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych. Na mocy § 31 wszelkie zmiany i uzupełnienia do umowy leasingowej wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Przy zawarciu umowy leasingu w celu zabezpieczenia ewentualnych roszczeń pozwany wystawił weksel in blanco. W tym też dniu strony spisały porozumienie wekslowe, zgodnie z którym D. K. wystawił i przekazał Leasingodawcy weksel in blanco z klauzulą „bez protestu” i zezwolił posiadaczowi weksla aby wypełnił ten weksel na sumę odpowiadającą zobowiązaniu wynikającemu z zawartej umowy leasingowej nr (...) łącznie z odsetkami i innymi należnościami związanymi z tą umową.

W dniu 2 kwietnia 2010 r. powód przekazał pozwanemu przedmiot leasingu i pozwany oświadczył, że stan techniczny przedmiotu leasingu jest mu znany i nie wnosi żadnych zastrzeżeń. Pismem z dnia 24 czerwca 2010 r. pozwany zażądał od powoda odstąpienia od umowy sprzedaży z powodu wad rzeczy. Następnie jednak pismem z dnia 29 czerwca 2010 r. cofnął swoje oświadczenie z uwagi na ustalenia dotyczące spłaty zadłużenia. Pozwany nie płacił opłat leasingowych i pismem z dnia 13 lipca 2010 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10.332,71 zł wraz z odsetkami. Pismem z dnia 22 lipca 2010 r. powód wypowiedział umowę leasingu i zażądał zwrotu przedmiotu leasingu w terminie 3 dni a także zapłaty kwoty 10.393,71 zł. Pismem z dnia 4 listopada 2010 r. pozwany ponowił żądanie rozwiązania umowy ze zbywcą przedmiotu leasingu z uwagi na jego wady. Pojazd został zwrócony przez pozwanego w dniu 12 listopada 2010 r. Pismem z dnia 2 grudnia 2010 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 8.140,57 zł, na którą składały się niezapłacone opłaty leasingowe, które stały się wymagalne przed wypowiedzeniem umowy (7293 zł) oraz umowne odsetki z tytułu nieterminowych płatności w wysokości 846,86 zł. Wobec braku zapłaty powód wypełnił weksel na kwotę równą zadłużeniu pozwanego z umowy leasingu. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty weksla nie wykupił.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji podał, że pominął twierdzenia pozwanego zawarte w piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 r., i zawarte w nim wnioski dowodowe z uwagi na prekluzję. Pozwany natomiast dopiero w piśmie z dnia 16 kwietnia (...), gdzie jak sam wskazał odpowiedź na zarzuty otrzymał 17 lutego 2012 r. złożył to pismo powołując się na potrzebę wynikającą z otrzymania odpowiedzi na zarzuty. Dlatego Sąd Rejonowy uznał, że twierdzenia i wnioski dowodowe zawarte w tym piśmie dotknięte są prekluzją. Sąd Rejonowy podał, że ustalił stan faktyczny sprawy w szczególności w oparciu dokumenty złożone do akt sprawy, wymienione w ustaleniach stanu

faktycznego. Strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności ww. dowodów, dlatego Sąd ten także nie widział podstaw do ich kwestionowania i w całości dał im wiarę.

W ocenie Sądu I instancji powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, zaś zarzuty pozwanego uznać należało za bezzasadne.

Powód dochodził kwoty równą zadłużeniu pozwanego z umowy leasingu, z tytułu niezapłaconych do daty wypowiedzenia rat leasingowych i odsetek od tych kwot. Pozwany nie kwestionował wysokości kwoty, na którą został wypełniony weksel. W konsekwencji nie kwestionował również tego, że weksel został wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym. Jedynym zarzutem podniesionym przez pozwanego było to, że jego zdaniem powód nie wykonał umowy leasingu, albowiem przedmiot leasingu miał wady. W ocenie Sądu Rejonowego jednak zarzut ten nie może mieć oparcia w świetle umowy łączącej strony. Sąd Rejonowy podkreślił bowiem, że w § 1 OWU strony ustaliły, że finansujący nabędzie rzecz ruchomą, zakupioną według wyboru i wskazania korzystającego, od oznaczonego zbywcy i odda ją korzystającemu do używania. Wynika z tego, że to pozwany dokonał wyboru przedmiotu leasingu i wybrany pojazd został mu przekazany zgodnie z treścią leżącej strony umowy w dniu 2 kwietnia 2010 r. Co więcej w protokole przekazania przedmiotu leasingu pozwany oświadczył, że stan techniczny przedmiotu leasingu jest mu znany i nie wnosi żadnych zastrzeżeń. Dalej w § 7 OWU strony ustaliły, że finansujący jest zwolniony od odpowiedzialności za dokonany przez korzystającego wybór przedmiotu leasingu. Zatem Sąd Rejonowy uznał, że wybór wadliwego przedmiotu leasingu obciążał pozwanego i fakt, że okazało się, iż ma on wady ukryte w świetle umowy łączącej strony nie może obciążać powoda. On bowiem wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z jego treścią i zakupił, a następnie przekazał pozwanemu do używania pojazd na podstawie wyboru dokonanego przez pozwanego. Pozwany zarzucał również, że żądał rozwiązania umowy ze zbywcą rzeczy z uwagi na wady rzeczy. Zarzut ten jednak nie zasługiwał na uwzględnienie ze względów wskazanych przez powoda. Sąd Rejonowy zauważył bowiem, że pozwany cofnął swoje żądanie zgłoszone w dniu 24 czerwca 2010 r., a kolejne żądanie zostało złożone już po skutecznym rozwiązaniu umowy leasingu, a więc pozwanemu w dacie tej nie przysługiwało takie żądanie. Sąd Rejonowy wskazał również, że w żadnym z pism pozwany nie sprecyzował rodzaju wad, z powodu których żądał odstąpienia od umowy ze sprzedawcą. Nadto Sąd Rejonowy wskazał, że powód zakwestionował twierdzenia podniesione przez pozwanego. Pozwany powinien był więc wykazać, nie tylko, że złożył oświadczenie z dnia 24 czerwca 2010 r., ale także że pojazd miał wady uzasadniające to żądanie. W tym zakresie pozwany nie złożył żadnych wniosków dowodowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości, zarzucając mu naruszenie art. 709⁸ § 4 k.c. przez jego niezastosowanie – poprzez pominięcie faktu, iż umowa leasingowi wygasła oraz naruszenie przepisów postępowania procesowego, tj. art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, określenie że pismo z dnia 24 lutego 2012 r. i pismo z dnia 16 kwietnia 2012 r. są dotknięte prekluzją – pominięcie wskazanych przez pozwanego dowodów oraz przez pominięcie dowodu z przesłuchania w charakterze strony pozwanego D. K., art. 217 § 1, art. 227 i art. 232 k.p.c., polegające na pominięciu wyjaśnienia i ustalenia istotnej dla sprawy okoliczności, czyli nieprzeprowadzeniu prawidłowego postępowania dowodowego, i nierozważeniu w sposób bezstronny i wszechstronny (art. 233 § 1 k.p.c.) twierdzeń i dowodów wskazanych przez pozwanego w zarzutach od nakazu zapłaty oraz w swoich pismach procesowych z pominięciem przesłuchania w charakterze strony D. K. oraz przez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków sprzecznych z tym materiałem i dokonanie ustaleń faktycznych z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Pominięcie w całości zebranego materiału – w postaci złożonych przez stronę pozwaną dokumentów, oświadczeń i zarzutów – nie spełnia wymagań zawartych w art. 328 § 2 k.p.c. Ponadto strona pozwana z obrazą art. 235 k.p.c. została pozbawiona możliwości wypowiedzenia się w sprawie.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku – o uchylenie wyroku oraz w całości rozstrzygnięcie o kosztach procesu i przekazanie w uchyłonym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku do ponownego jej rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, w związku z czym nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne w zakresie w jakim zostały dokonane przez Sąd I instancji i uznając je za własne, czyni z nich podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia.

Kontrola instancyjna zarzucanego apelacją naruszenia przepisów prawa materialnego może być dokonywana jedynie w kontekście prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych, w niewadliwie przeprowadzonym postępowaniu, stąd w pierwszej kolejności należy rozważyć zarzuty dotyczące naruszenia przepisów proceduralnych.

Niniejsza sprawa była rozpatrywana w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych, a zarazem w postępowaniu nakazowym. Zastosowanie miały zatem m.in. reguły dotyczące prekluzji dowodowej (art. 479¹⁴ § 2 kpc i art. 493§ 1 kpc w zw. z art. 495 § 3 kpc w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 maja 2012 roku). Pozwany, tym bardziej, że działał przez profesjonalnego pełnomocnika, winien zatem w terminie prekluzyjnym w sposób prawidłowy sformułować swoje wszystkie zarzuty i wnioski dowodowe.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany jedynie podniósł, że przedmiot leasingu miał wady i żądał aby powódka odstąpiła od umowy ze zbywcą rzeczy. Nie sprecyzował jakie konkretnie wady ujawniły się w przedmiocie leasingu. Nie przedłożył żadnych wniosków dowodowych celem ich wykazania, nie powołał się na dokonanie przez siebie czynności notyfikujących wady zbywcy rzeczy, ani nie przywołał dowodów celem wykazania tej okoliczności.

Pozwany zarzuca, że Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 479¹⁴ § 2 kpc bowiem pominął jego twierdzenia i wnioski dowodowe zawarte w piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 roku.

Zarzut ten nie jest zasadny bowiem pismo to zostało złożone z uchybieniem terminu prekluzyjnego określonego treścią wskazanych wyżej przepisów.

Pozwany sam przyznał, że odpowiedź powódki na zarzuty otrzymał w dniu 17 lutego 2012 roku. Od tej daty płynął mu termin do zgłoszenia zarzutów i wniosków dowodowych w odpowiedzi na stanowisko powódki.

Pismo z dnia 24 lutego 2012 roku wniesione przez pozwanego zostało zarządzeniem z dnia 4 kwietnia 2012 roku zwrócone. Nie wywarło zatem żadnych skutków procesowych związanych z jego wniesieniem stosownie do treści przepisu art. 130 § 2 kpc.

Strona pozwana powzięła o powyższym wiedzę 13 kwietnia 2012 roku poprzez doręczenie jej odpisu zarządzenia o zwrocie pisma wraz z tym pismem (karta 106 akt) i nie złożyła zastrzeżenia co do tej czynności procesowej w trybie art. 162 kpc. Brak dokonania takiego zastrzeżenia sprawia, że na obecnym etapie postępowania nie może być skutecznie kwestionowane dokonanie zwrotu pisma pozwanego z dnia 24 lutego 2012 roku.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że potrzeba powołania przez pozwanego dalszych zarzutów, twierdzeń i dowodów na ich poparcie wystąpiła po doręczeniu mu na odpowiedzi powódki na zarzuty. Pozwany zaś nie złożył skutecznie pisma procesowego z dnia 24 lutego 2012 roku. Późniejsze pismo z dnia 16 kwietnia 2012 roku zostało złożone po upływie terminu prekluzyjnego. Pozwany nie wykazał też, że złożenie dalszych zarzutów, twierdzeń i dowodów nie było możliwe z zachowaniem terminu prekluzyjnego.

W świetle powyższego powołane przez pozwanego w uzasadnieniu apelacji liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, aczkolwiek trafne, nie dotyczą jednak w ogóle sytuacji procesowej, która wystąpiła w niniejszej sprawie.

Niesłusznie zarzuca pozwany naruszenie przepisu art. 217 § 1 kpc.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie miały bowiem reguły prekluzyjne wynikające z przepisów regulujących postępowanie odrębne w sprawach gospodarczych i w postępowaniu nakazowym. Przepisy te wyłączają zaś stosowanie art. 217 § 1 kpc.

Niezasadnie zarzuca pozwany naruszenie przepisów art. 227 kpc w zw. z art. 217 § 2 kpc.

Zauważyć należy, iż przepis art. 227 kpc nie jest źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych sądu, lecz określa jedynie wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym. Jest on stosowany przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych, uprawniając sąd do selekcji zgłoszonych dowodów jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Twierdzenie zatem, iż przepis ten został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności nie mające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. Nie można skutecznie zarzucać, że sąd naruszył przepis art. 227 kpc, jeśli nie wskazuje się jakie konkretne wnioski dowodowe zmierzające do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, nie zostały przez sąd uwzględnione.

Naruszenie przepisu art. 217 § 2 k.p.c. może zaś stanowić podstawę apelacji w sytuacji, gdy zawnioskowany dowód ma istotne znaczenie dla sprawy, istnieją jeszcze nie wyjaśnione okoliczności, a sąd dowód ten pomija, czyli odmawia jego przeprowadzenia.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe pozwanego zawarte w jego piśmie procesowym z dnia 16 kwietnia 2012 roku z uwagi na prekluzję, na co jednoznacznie wskazuje treść sentencji postanowienia tego sądu z dnia 22 maja 2012 roku.

Sąd Rejonowy nie zastosował zatem wyżej wskazanego przepisu art. 217 § 2 kpc, nie mógł go więc naruszyć.

Nietrafnie zarzuca pozwany naruszenie przepisu art. 232 kpc.

Z treści apelacji nie wynika, iż zarzut ten obejmuje zdanie drugie powołanego przepisu. Stwierdzić zatem należy, iż w orzecznictwie wyrażono słuszne zapatrywanie, że przepis art. 232 k.p.c. zd. pierwsze jest adresowany do stron, nie do sądu. To strony bowiem obowiązane są przedstawiać dowody. Sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać, ani - poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami - zastępować stron w jego wypełnieniu (na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c.). Tymczasem podstawa naruszenia przepisów postępowania, mogących mieć istotny wpływ na treść wyroku, odnosi się do uchybień procesowych sądu, a nie stron. Nie może więc stanowić jej uzasadnienia przepis, którego sąd nie może naruszyć. Przepis ten nie stanowi bowiem podstawy wyrokowania sądu i nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia (tak: wyrok SN 2008.02.15 I CSK 426/07 LEX nr 465919, wyrok SN 2007.11.07 II CSK 293/07 LEX nr 487510).

Sąd Okręgowy podziela ten pogląd.

Niesłusznie zarzuca pozwany naruszenie przepisu art. 328 § 2 kpc.

Naruszenie wskazanego przepisu może mieć wpływ na rozstrzygnięcie (a więc stanowić usprawiedliwioną podstawę apelacji) tylko w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a tym samym wyłącza możliwość dokonania kontroli instancyjnej zapadłego rozstrzygnięcia. Taka sytuacja nie zachodzi zaś w okolicznościach niniejszej sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem jakie ustalenia poczynił Sąd Rejonowy i w oparciu o jakie dowody. Sąd Rejonowy wyjaśnił też z jakich przyczyn pominął zarzuty i wnioski dowodowe zawarte w piśmie pozwanego z dnia 16 kwietnia 2012 roku. Ujawniony został także wywód, który

doprowadził ten sąd do kwestionowanego przez pozwanego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy wskazał też i rozważył podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia.

Niezasadnie zarzuca pozwany naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc.

Wedle tego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu oznacza zaś uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności.

Do naruszenia wskazanego przepisu mogłoby zaś dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Wbrew zarzutowi pozwanego Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Podkreślić bowiem należy, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc może odnosić się wyłącznie do dowodów przeprowadzonych przez sąd, nie zaś pominiętych. Skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga zaś przeprowadzenia wyводу jurydycznego wykazującego, że dokonana ocena dowodów nie ma przymiotu wszechstronności lub została przeprowadzona z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Skarżący winien zatem wskazać konkretne wadliwie ocenione dowody i wykazać wyżej przywołane uchybienia.

Wyvodu takiego pozwany nie przeprowadził w apelacji. Jego zarzut stanowi zatem jedynie ogólnie sformułowaną, gołosłowną polemikę z prawidłowo dokonaną przez sąd meriti oceną dowodów.

Wbrew zarzutowi pozwanego nie doszło też do naruszenia zasady bezpośredniości wynikającej z art. 235 kpc.

Zgodnie z tym przepisem zasadą procesu cywilnego jest, że postępowanie dowodowe odbywa się przed sądem orzekającym. Nie jest wprawdzie wyłączona możliwość zaliczenia w poczet materiału dowodowego sprawy dowodów zgromadzonych w innej sprawie, a tym samym nie dochodzi do naruszenia zasady bezpośredniości, o ile strony mają możliwość ustosunkowania się do ich treści i zgłoszenia stosownych wniosków. Nie jest zaś dopuszczalne dokonanie tego zaliczenia w sposób całościowy.

Z taką sytuacją w ogóle nie mamy do czynienia w okolicznościach niniejszej sprawy bowiem sąd meriti nie przeprowadził żadnych dowodów w oparciu o inne sprawy. Dowody, na których oparł swoje rozstrzygnięcie były zgłoszone w tym postępowaniu i tu przeprowadzone.

Przywołane przez pozwanego w uzasadnieniu tego zarzutu orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 roku I CKN 42/96 dotyczy zaś sytuacji, gdy w postępowaniu cywilnym sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na dowodach z zeznań świadków przeprowadzonych w postępowaniu karnym.

Jest to zatem sytuacja faktyczna całkowicie nieadekwatna do zaistniałej w niniejszym postępowaniu.

Faktem jest, że Sąd Rejonowy pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej.

W judykaturze wskazuje się jednak, że nieprzesłuchanie strony może stanowić naruszenie art. 299 kpc tylko wówczas, gdy mogło ono wpłynąć na wynik sprawy, rozumiany jako wyjaśnienie wszystkich istotnych i spornych okoliczności dotyczących stosunków prawnych pomiędzy stronami sporu, ale gdy dowód z przesłuchania strony był jedynym dowodem, którym dysponował sąd (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r. II CSK 369/09 LEX nr 570129). Pogląd ten jest słuszny.

Taka sytuacja nie zachodzi zaś w okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy dysponował bowiem licznymi dowodami z dokumentów i w oparciu o nie rozstrzygnął niniejszą sprawę.

Wskazać należy, że dochodzone pozwem roszczenie oparte było na wekslu.

Weksel ten w chwili wystawienia był niezupełny.

Zgodnie z treścią przepisu art. 10 prawa wekslowego jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

W judykaturze za utrwalony należy uznać pogląd, stosownie do którego zgodnie z przywołaną wyżej regulacją dłużnik wekslowy może powoływać się na to, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem. Nie oznacza to jednak, że w takim przypadku proces o zapłatę należności wynikającej z weksla wypełnionego w oparciu o porozumienie wekslowe przestaje mieć charakter tzw. "procesu wekslowego". Podniesienie przez dłużnika wekslowego zarzutów ze stosunku podstawowego (porozumienia wekslowego) nie powoduje bowiem utraty przez posiadacza weksla formalnej i materialnej legitymacji wekslowej. W dalszym ciągu zatem to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (art. 6 kc). Nie ma podstaw, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego uzasadniający uzupełnienie weksla przerzucać na wierzyciela wekslowego. Tym bardziej okoliczności takie nie powinny być badane przez sąd z urzędu.

Pozwany w żaden sposób nie wykazał wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową.

Rację ma pozwany, że sam fakt, iż złożył oświadczenie, że znany jest mu stan techniczny pojazdu nie pozbawił go uprawnień wynikającego z art. 709⁸ § 4 kc w razie późniejszego ujawnienia się wad.

Pozwany wprawdzie powoływał się na wady przedmiotu leasingu, lecz ani nie sprecyzował jakie to były wady, ani nie wykazał ich zaistnienia.

Powołał się przy tym na żądanie odstąpienia przez powódkę od umowy ze zbywcą rzeczy zawarte w piśmie z dnia 24 czerwca 2010 roku, które jednak cofnął pismem z dnia 29 czerwca 2010 roku. Żądanie to nie wywarło zatem już z tej tylko przyczyny żadnych skutków prawnych. Kolejne żądanie zostało zaś złożone przez niego po wypowiedzeniu umowy leasingu przez powódkę, nie było zatem prawnie skuteczne.

Powoływanie się przez pozwanego w apelacji na doręczenie mu dalszych (poza pochodzącym z dnia 22 lipca 2010 roku) wypowiedzeń umowy leasingu na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne. Zarzutu takiego pozwany nie podnosił w terminie prekluzyjnym. Nie wykazał też, że jego wcześniejsze podniesienie nie było możliwe lub potrzebne.

Całkowicie błędne jest stanowisko pozwanego, że samo zgłoszenie przez korzystającego żądania odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą z powodu wad rzeczy powoduje wygaśnięcie umowy leasingu.

Wedle przepisu art. 709⁸ § 5 kc dopiero w razie odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą z powodu wady rzeczy umowa leasingu wygasa.

Bezpodstawne jest zatem twierdzenie pozwanego, że już w zarzutach od nakazu zapłaty udowodnił, że umowa leasingowa wygasła.

W judykaturze zgodnie uznaje się, że finansujący może odstąpić od umowy ze zbywcą po spełnieniu się dwóch warunków – zgłoszenia żądania przez korzystającego oraz podstaw do złożenia takiego oświadczenia. Podstaw tych należy zaś poszukiwać bądź w przepisach prawa, bądź w umowie ze zbywcą (art. 709⁸ § 4 kc). W niniejszej sprawie pozwany w terminie prekluzyjnym nie wykazał zaistnienia żadnego ze wskazanych warunków. Nie złożył bowiem z przyczyn wcześniej omówionych skutecznego prawnie żądania odstąpienia od umowy ze zbywcą przez finansującego. Nie wykazał, że w umowie sprzedaży rzeczy prawo do odstąpienia od umowy przez finansującego zostało zastrzeżone, ani nie wykazał zaistnienia przesłanek do skorzystania z uprawnień z rękojmi uprawniających do odstąpienia od umowy sprzedaży z tytułu wad rzeczy.

Z treści art. 709⁸ § 2 kc wynika bowiem, że z chwilą zawarcia przez finansującego umowy ze zbywcą z mocy ustawy przechodzą na korzystającego uprawnienia z tytułu wad rzeczy przysługujące względem zbywcy, z wyjątkiem uprawnienia do odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą.

Oznacza to, że na korzystającego nałożony zostaje obowiązek zachowania wszelkich aktów staranności związanych z realizacją uprawnień z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, w tym obowiązek zawiadomienia sprzedawcy o wadzie niezwłocznie po jej wykryciu. Pozwany w terminie prekluzyjnym nie tylko, że nie wykazał dokonania wskazanego aktu staranności, to nawet na tą okoliczność się nie powołał. Bierność pozwanego w tym zakresie uniemożliwiła zaś powódce skuteczne odstąpienie od umowy ze zbywcą.

Nie można bowiem przypisać leasingodawcy obowiązku złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy ze względu na brak aktów staranności przewidzianych w art. 563 kc ze strony korzystającego (tak: m.in. SN w wyroku z dnia 27 czerwca 2007 roku II CSK 81/07 LEX nr 287725).

Pogląd ten Sąd Okręgowy w pełni aprobuje.

Zaskarżony apelacją wyrok odpowiada zatem prawu bowiem pozwany nie wykazał, że powódka wypełniła weksel niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy, wobec bezzasadności zarzutów apelacji, na podstawie art. 385 kpc apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz na mocy § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461), zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.